

— ...iar la serviciu, sînt foarte bine văzut.
Chiar azi, de exemplu, șeful s-a deranjat
PERSONAL ca să mă critice..

Desen de MATTY

urzica

Unele fabrici furnizează comerțului mobilă cu defecte, iar la sesizările ce li se fac întârzie mult cu înlocuirea ei.

Desen de V. CRIVĂȚ

— Piesa aceasta e defectă, furnizorul trebuie s-o înlocuiască!
— Mi-a promis; tocmai cercetam când pică calendele grecești, că ne-a fixat și un termen...

Desen de V. TIMOC

— Sînt de la I.R.C.R. Ne-ați chemat de urgență pentru o reparație — cheie?
— Am greșit: de fapt e vorba de o ... clanță!

Vine

Ilustrație de GION

Dragă tată,

Imi pare f. rău, dar abia azi mi s-a aprobat cererea, așa că nu mai am timp să dau și pe acasă. Te rog f. mult ia tălică trenul și așteaptă-mă sîmbătă după masă la acceleratul de 5 în gară la Drăgănele. Sărut-o pe mama. Al dv. Tudorel.

P.S. Am uitat să-ți spun — sînt repartizat la gospodăria din Drăgănele. Acolo trebuie să mă prezint. Te rog f. mult să-mi aduci și chitara. Al dv. tot eu.

Agăvrilăi împături scrisoarea. Scri-soare pe naiba! Că pînă și tovarășa doctor Ileș de la dispensar, îți scrie mai multe cînd îți face o rețetă. Ba, nu-vezi? Nu te uiti cum dă dumnealui porunci? „Sărut-o pe mama... adu-mi chitara”... S-a ajuns, al naibii. Inginer agronom, mde! Nici p-acasă nu mai are timp să dea.

Cu chitara pe umăr, se porni să măsoare de colo-colo peronul pustiu.

Un acar ieși din sala de așteptare și cu o stropitoare improvizată se apucă să mîzgălească 8-uri pe cimentul crăpat. Ajuns în dreptul bătrînelui zîmbi și-i făcu cu ochiul arătînd spre chitară.

„Te pomenești că mă ia drept scripcar” — se-înfurie Agăvrilăi.

În timpul acesta, pe peron, începu să se observe o oarecare însuflețire. În urma stropitoareii apără un măturol cu coadă. Panică printre orătăniile șefulesei. Ca din pămînt se ivi și șeful.

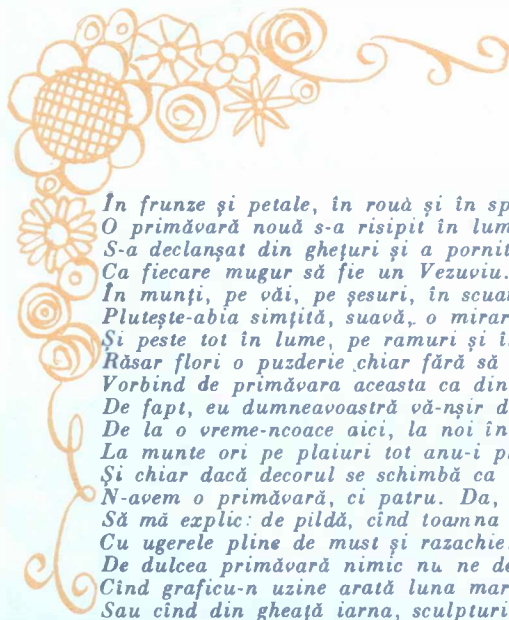
„Vine trenul” — gîndi Agăvrilăi.

Și-n legătură cu asta dădu să-l întreb ceva pe unul din acari. Omul n-avea timp. Își făcuse rost de un hîrleț și săpa pomii din fața peronului. Celălalt îi dădea cu var. Nici că se uită la el.

În sala de așteptare, Agăvrilăi se pomeni față-n față cu șeful. Salută și se feri respectuos într-o parte.

Balada

de ȘTEF

În frunze și petale, în rouă și în spume
O primăvară nouă s-a risipit în lume!
S-a declanșat din ghețuri și a pornit-o fluviu,
Ca fiecare mugur să fie un Vezuviu...
În munți, pe văi, pe șesuri, în scuaruri, pe trotuare
Plutește-abia simțită, suavă, o mirare...
Și peste tot în lume, pe ramuri și în oameni,
Răsar flori o puzderie chiar fără să le sameni...
Vorbind de primăvara aceasta ca din basme
De fapt, eu dumneavoastră vă-nșir doar pleonasme.
De la o vreme-ncoace aici, la noi în țară,
La munte ori pe plaiuri tot anu-i primăvară!
Și chiar dacă decorul se schimbă ca la teatru,
N-avem o primăvară, ci patru. Da, chiar patru!
Să mă explic: de pildă, cînd toamna vine-n vie
Cu ugerile pline de must și razachie,
De dulcea primăvară nimic nu ne desparte
Cînd graficu-n uzine arată luna martie...
Sau cînd din gheață iarna, sculpturi ne dăltuește,

de SILVIU GEORGESCU

„Și ăsta mă ia drept scripcar” — își se.

Și iar o luă de la scrisoare. Iar îi sări îndără.

Auzi pietrișul scârțâind în grădinița din atele gării. O șaretă cu un cal ocoli ndurile și trase în față lângă panourile E.C. Cineva sări sprinten jos. Deschise a și intră la „mişcare”.

„De la sfat” — cumpăni Agăvrilăi.

Numaidecât apăru și un GAZ. După

altul — alt GAZ. Un buchet — da’ce

c?! ditai boschetul de liliac alb își făcu

nt de sub prelată. Ai fi zis c-a zbughit-o

ngur spre peron. Dar nu. Tropăitul

ărunt al ghetuțelor și cravata roșie de

onier îl dădeau de gol. Ceialți din

așină coborâră și ei. Agăvrilăi nu-i cu-

ștea. Nu prea avea cunoștințe aici în

ion. Avea în schimb urechi. Avea ochi.

umaidecât îi ghici: președintele colec-

vei, secretarul organizației de bază și

țiva brigadierii frunțași de la gospodă-

e. Veniseră pesemne să întâmpine ceva

legați. Niscai ingineri și tehnicieni de

București, sau... Agăvrilăi mai făcu

pas. Trase cu urechea. Tovarășul

crețar se interesa dacă s-au luat mă-

ri de cazare, de masă... Da’camera?

im e camera? Luminoasă, da? Cel care

nise cu șaretă pomeni ceva și de o masă

ărășească: patruzeci și trei de taci-

uri... Vine și cutare... cutare...

Agăvrilăi e lămurit. Știe el. Că și ast-

ră, la ei, când au venit de la minister...

! Asta-i acum! ... Întâmplător pri-

rea președintelui colectivei s-a oprit

upra lui...

— Merg, merg? îi strigă vesel.

Agăvrilăi pălește. Mută pe celălalt u-

ăr chitara. „Și ăsta, acum!” scrișnește.

Ciocănelul de semnalizare vesti de trei

! acceleratul! Vine acceleratul. Dele-

ția!

— Linia! Ferește linia, heil!

Găstele șefulesei decolară în direcția remizei. Buchetul de liliac făcu un pas înainte. Grupul la fel. Agăvrilăi... ei, dar unde a dispărut Agăvrilăi?... Ba nu, că era să rămână pe peron. Să-l mai vadă și delegații. Să-și închipuie că umblă cu dibla după mușterii. Ca Siniică scripcaru’...

„Ne răfuim noi, Tudorele tată”. Acuși ne răfuim! Să treacă numai delegații și... Că încă n-am ajuns să mă porți cu dibla prin gări...

Locomotiva pufăie dinaintea peronului. Prin ferestrele funingite ale sălii de așteptare nu prea se vede afară. Ei și? Da’o fi venit... n-o fi venit Tudorel?... Și curiozitatea învinge. Agăvrilăi caută pe geam un ochiuleț curat. Uite-l pe Tudorel! Intr-o mină cu geamantanul și cu ... Fugi că nu-i Tudorel ... Ce să caute florile, buchetul de liliac, la Tudorel? Alea-s pentru oaspeți, pentru... Bătrînul a ieșit în ușă. Care oaspeți? Unde?... Nici picior de oaspeți pe peron. Tovarășul președinte al colectivei, secretarul organizației de bază, brigadierii, șeful stației... toți fac cerc în jurul noului sosit. Pe el l-au așteptat, pe...

— Tată!

Cineva îl trage de mîneacă — pionierul!

— Pe matală te strigă.

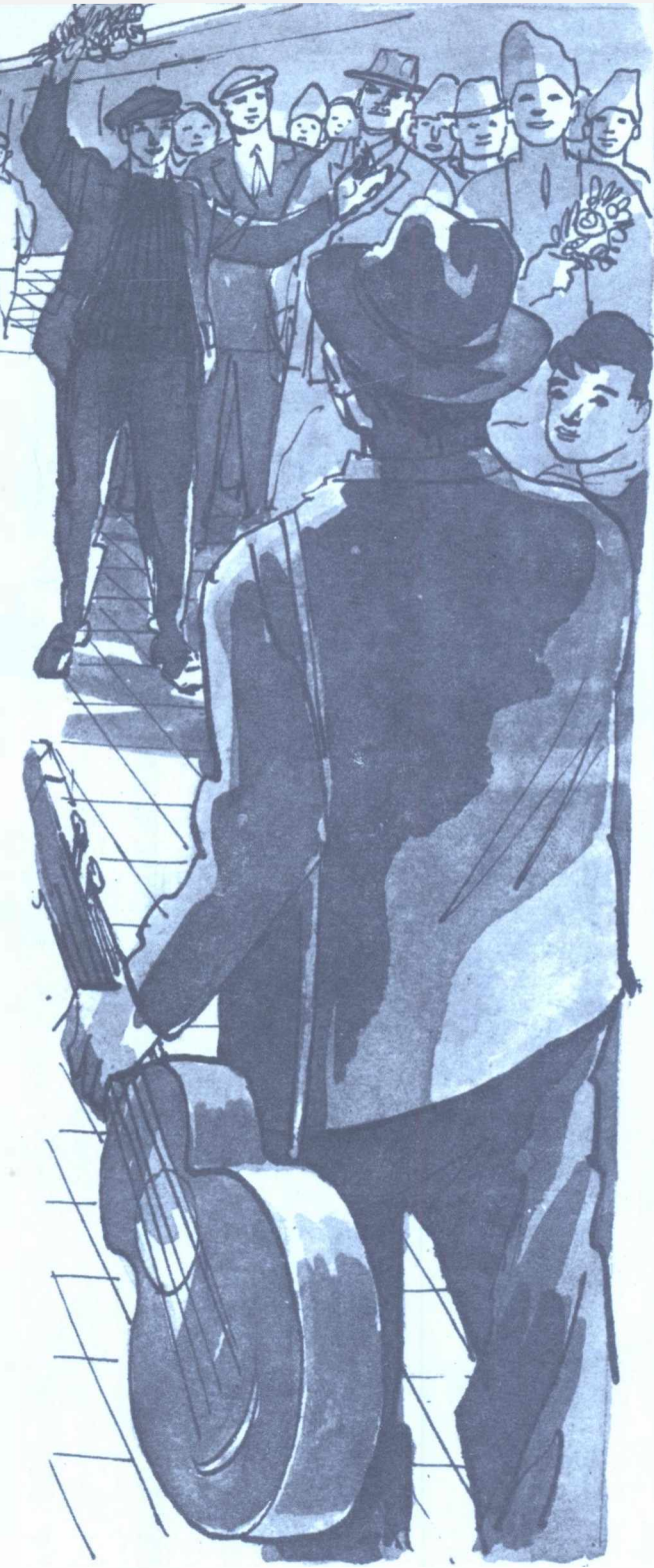
Și-n clipa următoare grupul întreg o pornește spre el. În cap e Tudorel al lui. Cu florile... Florile pe care i le așeză acum în brațe.

Agăvrilăi își șterge ochii. Tușeste. Îi întinde și el chitara. Și cu ochii la președintele colectivei:

— Na, ține!...

Tudorel prinse chitara ca un scripcar, ba nu, ca un șef de orchestră, și când începură să-i umble degetele pe strune, președintele nu se putu opri să nu-i spună bătrînului:

Cum văd eu, cu feciorul dumitale o să ne meargă treaba ca pe strune.

CRONICĂ RIMATĂ

Primăverii

A

și observat că blocul care-i la roșu crește?
 constructorii pe schele nu-i simt iernii povara.
 u-i simt pentru că-n suflet adie primăvara...
 iulie când cuptorul învinge și dogoare
 pîrguiesc recolte și oameni pe ogoare...
 arșița se stinge ușor, în taina serii,
 și buze răcoroase ca roua primăverii...
 să mai spun de luna lui mai, cea mai frumoasă,
 când primăvara este atunci la ea acasă?
 maiu-acesta tinăr mai mîndră este fara
 mai bogată-n farmec și floare primăvara:
 t vezi pămînt cu ochii, de-a lungul și de-a latul
 nt numai colective. Pierit pe veci e hatul!
 ecum vedeți, avut-am de la-nceput dreptate:
 nt patru anotimpuri și primăveri sînt toate!
 im se explică faptul? S-o spun științificește
 cronică rimată nu prea se potrivește...
 i ascultăm o creangă ce bate la fereastră:
 i primăvara fării e primăvara noastră!

Aviația utilitară împrăștie îngrășăminte chimice pe ogoarele G.A.C.-urilor, fertilizîndu-le.

— Fără a fi mistici, trebuie să recunoaștem că o parte din belșug ne vine și de la...cel de sus!

Desen de AL. CLENCIU

Odă agricolă

Noaptea s-a urcat în patul de puf
al cerului

de culoarea piperului.

Și-a pus cămașa de noapte-argintie,
și-a uns obrazul cu alifie
de stele...

Și pe urmă, cu-n gest dezordonat
și posac

s-a descălțat,
aruncându-și condurii de aur
unul pe cer, altul în lac.

Pe tarla,
ca un greer sonor,
cînta din plămîni de oșel
un tractor!

Nu vedeți, oameni buni,
că-n ritmul cu care se ară ogorul
ne face cu ochiul, discret,
viitorul?

RODICA T. FLOREA

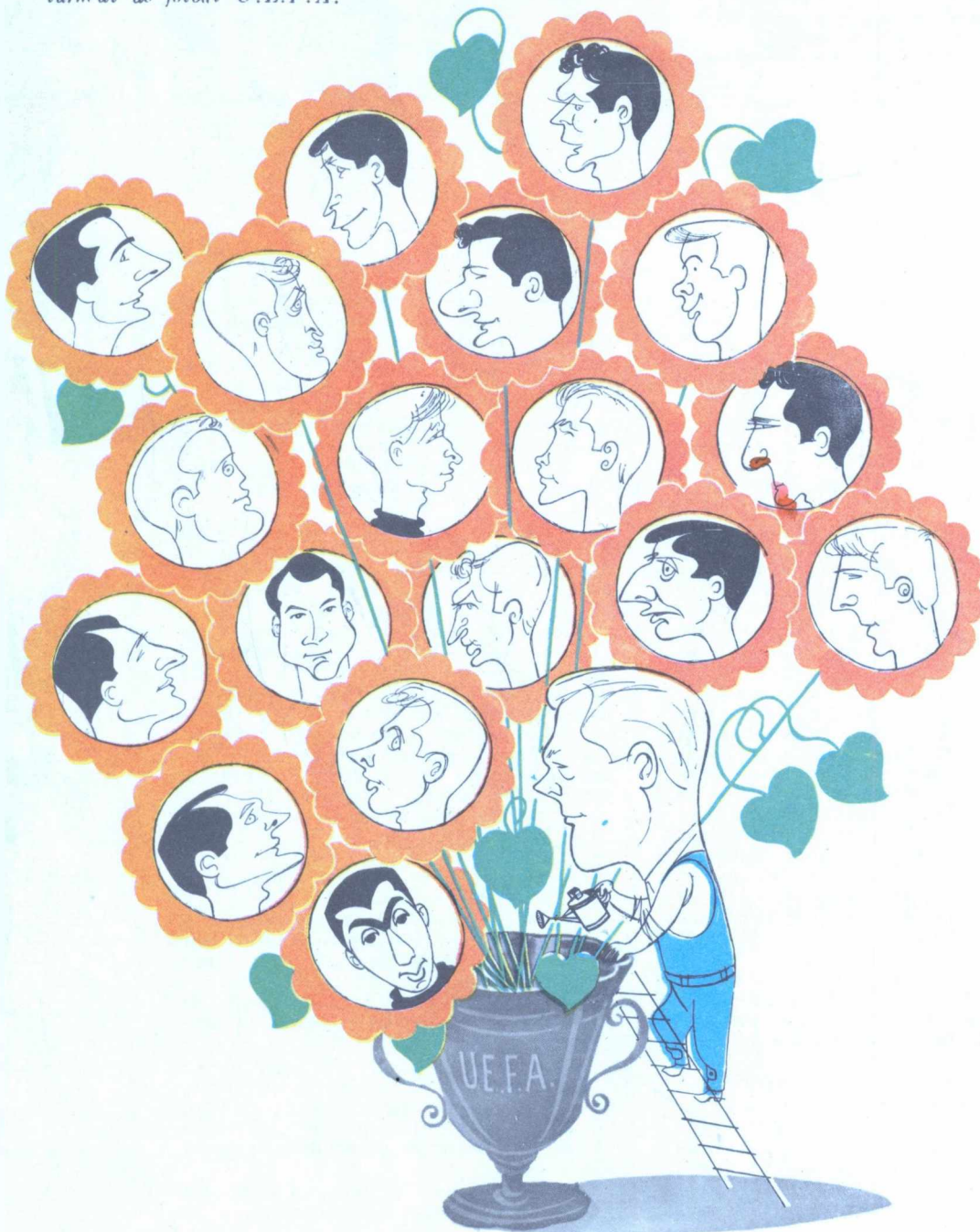
DILEMĂ

- Ura, Năică! Ce faci?
- Nu știu!
- Cum adică?
- Nu știu unde să mă duc!...
- ...?!
- Să mă duc în concediu la munte?
- Du-te! La munte-i răcoare, brazi, aer curat...
- Dar la mare n-o fi bine?
- Cum nu! Și la mare e bine: soare, apă, nisip!
- Asta-i! E și nisip...
- Ei și, ce-i dacă e nisip?
- Dacă-mi intră-n gură?
- Asta-i acum! Doar n-o să umbli cu gura căscată...
- Dar dacă casc?
- Pui mîna la gură...
- Și dacă nu pot?
- De ce să nu poți?
- Poate că sînt în apă și-not!
- Atunci nu-ți intră nisip în gură...
- Știu, îmi intră apă și e mai rău!
- De ce?
- Apa de mare e sărată și eu n-am voie să consum sare...
- Nu intra în apă!
- Cum adică, să mă duc la mare și să nu fac baie?
- Exact!
- Nu, nici așa să n-o luăm! Mai bine mă duc la munte!
- Păi eu ce ți-am spus? Răcoare, brazi...
- Da' nu-i prea înalt muntele?
- Ei, acolo o mie și ceva de metri...
- Ce spui, frate? Da' niște munți mai mici nu există? Așa... pînă la 100 de metri!
- Nu există!
- Foarte rău! Am să mă plîng la O.N.T. Carpați... să ne procure și munți mai mici, că nu vreau să mă obosesc...
- Lasă că urci cu telefericul...
- Ce-i ăla?
- Un fel de lift!
- Mulțumesc! Am rămas eu între etaje în blocul meu! De ce să mă duc pentru asta la munte? Tot mai bine-i la mare.
- Păi vezi? Du-te la mare...
- Spui că la mare e soare mult?
- Numai soare!
- Umbră nu-i deloc?
- Deloc!
- Nu mă mai duc la mare, gata!
- Te duci la munte?
- Nu!
- Atunci unde te duci?
- În Cișmigiu...
- Ce să faci?
- Să mă mai gîndesc!

ION RUȘ

Echipa de juniori a R.P.R. a cîștigat
turneul de fotbal U.E.F.A.

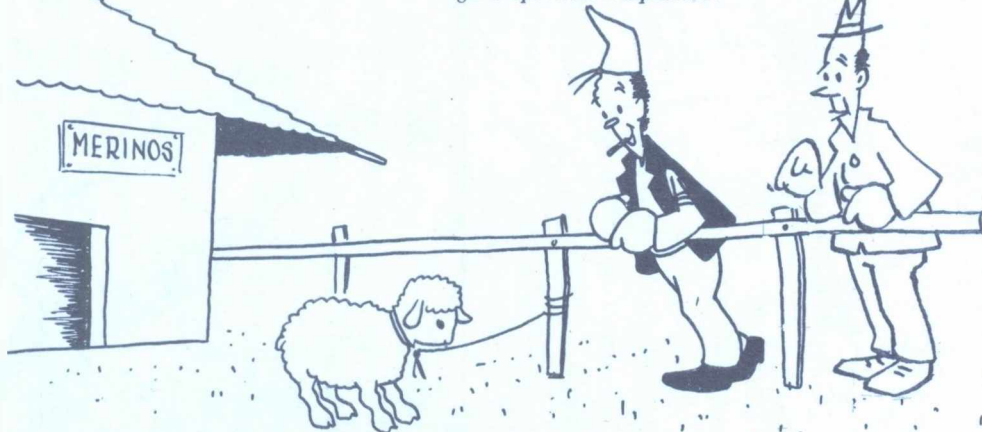
Desen de V. VASILIU

FLORILE VICTORIEI

ANTRENORUL GHEORGHE OLA: - Cu o floare nu se face primăvară, dar cu... optsprezece, da!

Unele unități agricole nu rețin în totalitate mieii de rasă, necesari reproducerii și lăr-girii speciilor respective.

- Strașnic, vad că aveți și miel de rasă!
- Da, numai unul, că pe ăsta nu l-am putut prinde cînd l-am vîndut pe ceilalți!

Desen de C. CRĂCIUN

O FATĂ DE ZAHĂR

De cum vindu întâia înghețată Florica¹⁾ se simți inobilată
Mirindu-se cit de frumos îi șade
Tronind printre „mascote” și „rulade”.
La urma urmei, nu chiar ori și cine
Pricepe ce sint alea „amandine”
„Profiterol”, „coupe Jacques” sau „Mareșal”,
Drept care și-a creat un piedestal
Din turtă dulce, zahăr și nuga,
Pe care, ea se simte cineva:

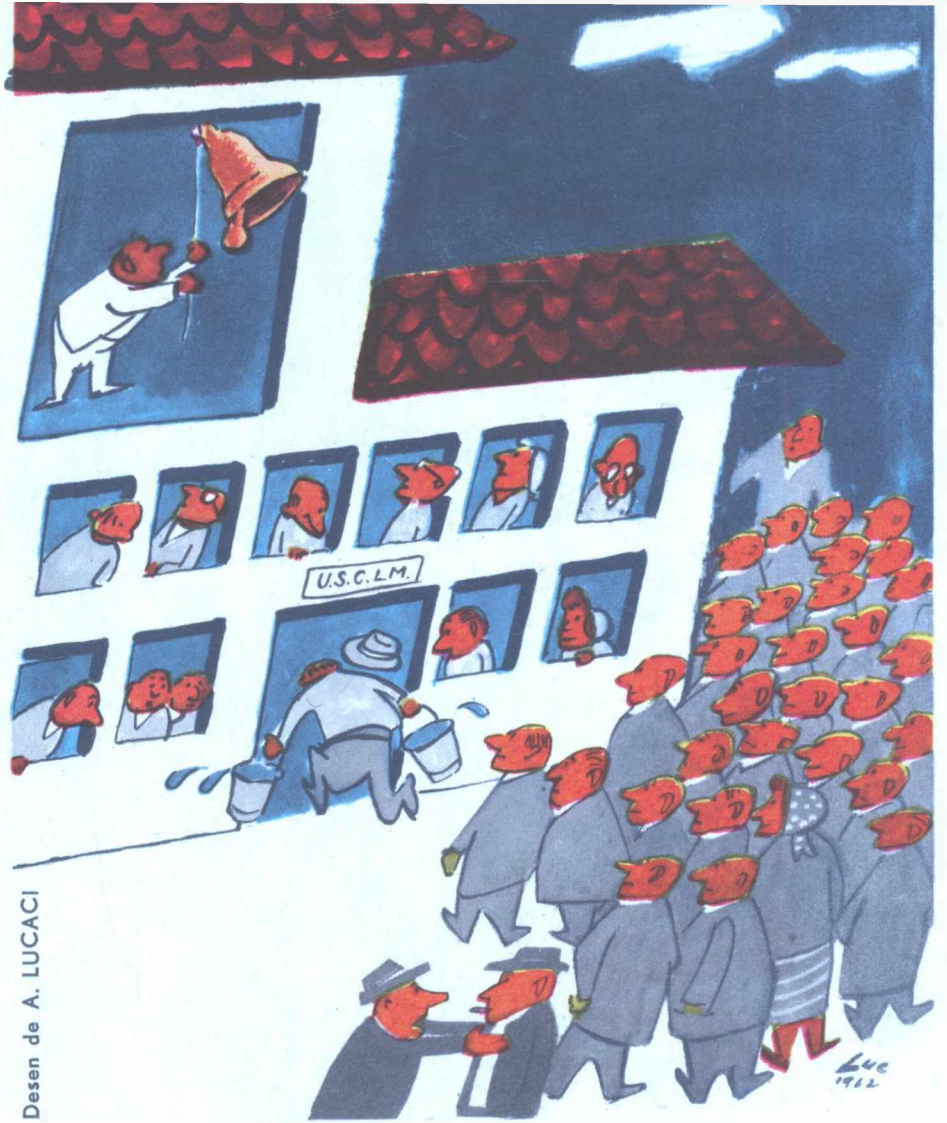
O principesă de Rahat-Locum
Ce viețuind într-un etern parfum
De vanilină, nasul i-a impus
Să fie veșnic menținut pe sus.
În felul ăsta poate se explică
Că vinzătoarea, tînăra Florică,
Discută cu clienții în local
Destul de (cum să spun?) original.
Și-acum, drept pildă, ascultați vă rog
Un quasi-autentic dialog:

CLIENTA (o săteancă, bundoară)
Picată chiar acuma de la țară):
Tovărășico, indiene-aveți?
FLORICA: Păi ce-s astea? Castraveți?
Nu vezi c-avem? Ia uite cum întreabă?
— Servește-mă cu una, dar de grabă!
Că nu-mi vād capul de atîta treabă!
— Ce vrei? Să te servesc? Pe dumneata?
Știi ce? Ia du-te singură de-ți ia;
Ai colo lingurițe, farfurioare,
Și mișcă-te că de-ai ai picioare!
— Un pic de apă, oare, nu-mi poți da?
— Găsești cum ieși în curte, la cișmea!
— Atunci dă-mi condica de reclamații!
— De aia nu se-ating toți nespălații!

Florico, m-am gindit să-ti dau un sfat:
Repede-te pe citva timp la sat
(O lună, două, cit și-e cu puțință)
Să-rovești ce-nseamnă buna cuviință!

MIRCEA PAVELESCU

1) Florica Mihăilescu, vinzătoare la cofetăria „Macul Roșu” din Slatina.
2) Se citește „cupjac”.

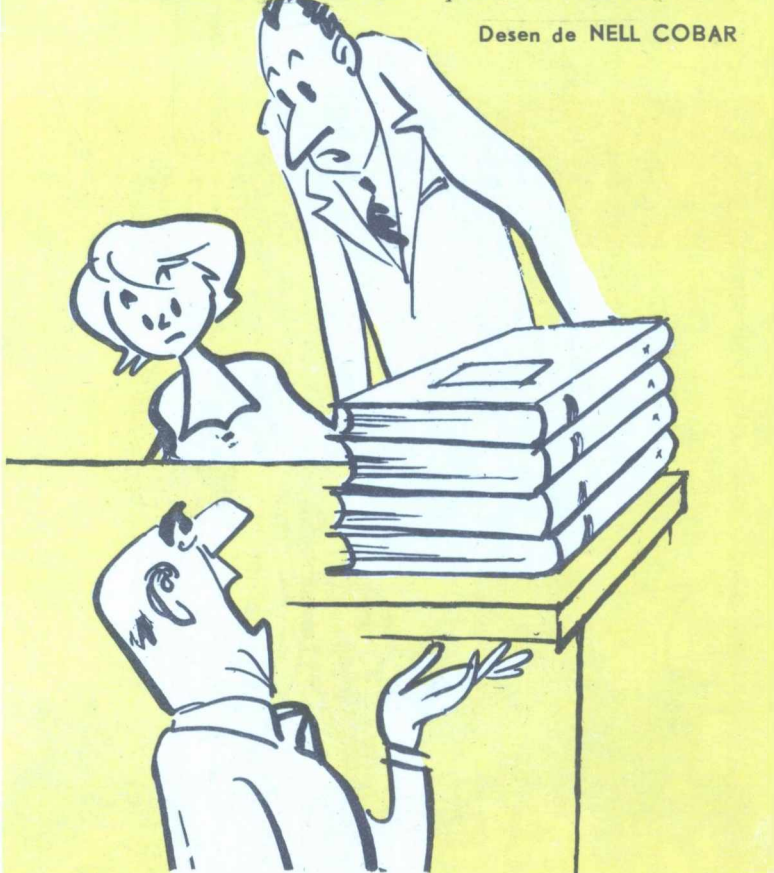
Desen de A. LUCACI

AUTOPOPULARIZĂRE

— Ce s-a întîmplat, arde?
— Da' de unde! Trebuie să afle toți colegii că a rezolvat o sarcină!

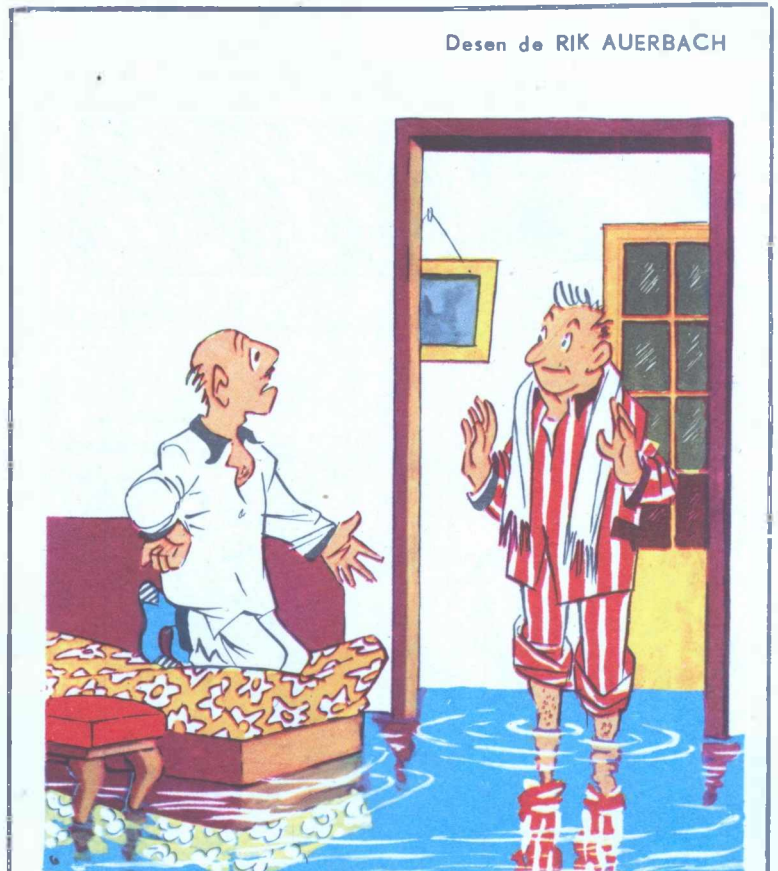
Ioășcanu Constantin, din str. Viitorului nr. 157, Buc., este un procesoman înveterat. În numai cîțiva ani de cînd locuiește la această adresă a întentat colocatarului său 14 procese neîntemeiate.

Desen de NELL COBAR

— Din lipsă de temeii, vi se respinge și cel de-al 14-lea proces.
Declară sedința închisă...
Procesomanul: — De ce închisă? Pînă vă pregătiți de plecare,
găsesc eu o nouă pricină pentru cel de-al 15-lea proces!

Desen de RIK AUERBACH

— Păi bine, vecine, ai lăsat robinetul deschis și s-a umplut casa de apă!!!
— Nu vă necăjiți, luna asta o să plătesc eu mai mult...

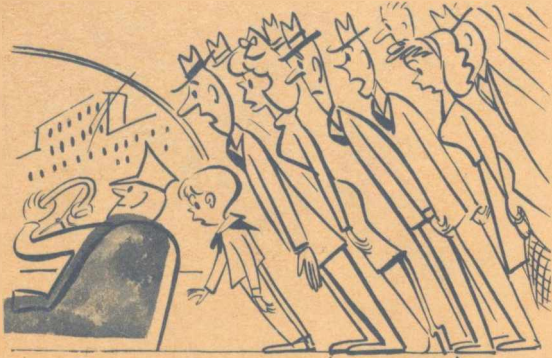
- Ei, te-ai obișnuit cu lucrul aici?
- Foarte bine. Am ajuns să termin o vestă într-o săptămână!

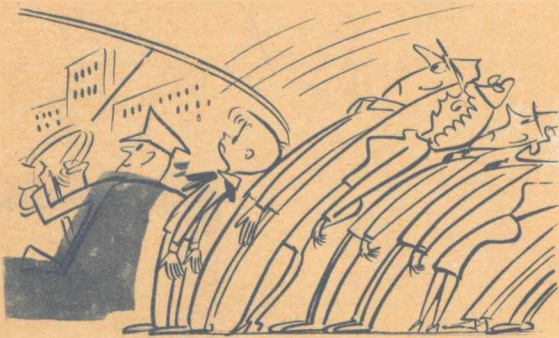
- Aveți „Capra cu trei iezi”?
- Nu! Aici e raion de cărți... adresați-vă la standul cu jucării!

„C
A
L
I
F
I
C
A
R
E”

Desene de NELL COBAR

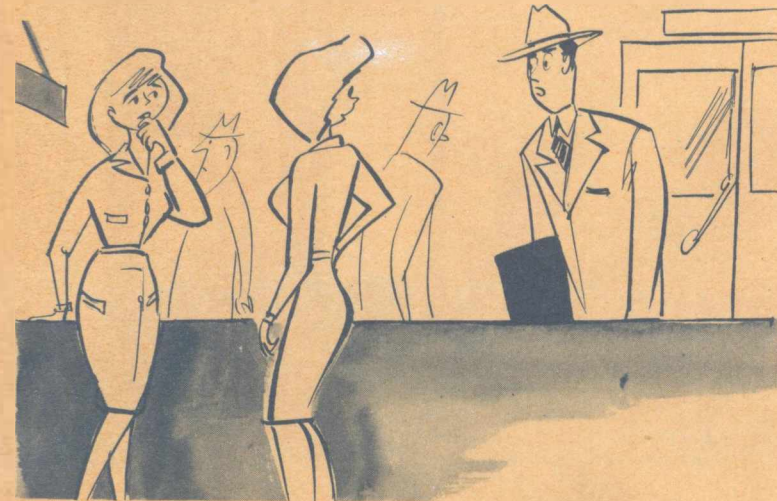
Șoferul când oprește

Și când pornește

- Aveți un radio portativ?
- Toate sînt portative! Ce, d-ți credeați că sînt prinse în șuruburi, de raft?

- Aș dori o cravată!
- Vînzătoarea (pînă acum, la raionul de cămăși):
- N-avem numărul dv.!!...

- Alo? Nu dragă, nu mă împiedici de loc din lucru; oricum, tot numai cu o mîină știu să bat...

Fragment din conferința

„Cum am devenit moldovan“

(1933)

.....
Cînd am început eu, doamnelor și domnilor, să fac versuri?

Nenorocirea asta mi s-a întîmplat pe cînd eram copil. Fatalitatea m-a lovit cu perfidie, la o vîrstă cînd omul nu-i în toate mințile lui; cînd se înhamă la o cutie goală de sardele — și-și închipuie că e cal de tramvai...

Eram așadar prin clasa a doua primară cînd m-am surprins făcînd primele versuri. Acele stihuri mi s-au înfățișat la început cu un aer cît se poate de inofensiv, ca oricare altă jucărie nevinovată. Nici nu bănuiam eu pe atunci peste ce pricopseală am dat! Nu știam că microbul literar, cînd găsește teren favorabil, e destul să pătrundă o singură dată în organism, ca să nu mai scapi de el o viață întreagă, pînă dincolo de moarte, pînă cînd te face statuie...

Aveam pe atunci un coleg de clasă pe care-l chema Stănciuc, un băiețel rumen și ceva mai mic la statură decît mine — dacă se putea închipui așa ceva.

Intr-o recreație i-am zis lui Stănciuc:
— Vino să-ți spun o poezie, făcută de mine...

Și l-am tras după colțul școlii, unde i-am debitat pe nerăsuflăte prima mea operă literară, alcătuită numai din două versuri:

„Săriți cu toții, frați romîni,
Să dăm năvală în păgîni...”

Era o poezie patriotică. O făcusem într-un moment de inspirație, după modelul versurilor războinice, pe care toate manualele didactice găsesc de cuviință să le pună la îndemîna copiilor de șapte ani...

Și eram foarte mîndru de ea.

Stănciuc însă nu s-a arătat deloc entuziasmat. El a ascultat versurile mele de vitejie cu un deget în nas — și, cînd am isprăvit, a zis numai atîta:

— Ce-mi dai să nu te spun la domnul?

Întrebarea mi s-a părut, nu știu pentru ce, cu totul lipsită de apropo și delicatețe. Ce era să-i dau? I-am dat imediat o palmă. Pe urmă, după cît mi-aduc aminte, i-am mai tras o palmă. Și, dacă nu mă înșel, am impresia că l-am apucat și de păr, dar n-aș putea să afirm cu siguranță acest amănunt, pentru că lucrurile de acest fel se petrec cam fără veste, de obicei, și, la vîrsta aceea, nu lasă nici o urmă...

În orice caz, aceasta mi se pare pînă astăzi singura cale mai civilizată pentru lichidarea unui diferend literar. Cealaltă cale, a injuriilor reciproce, este prea barbară: ea pune în stare de inferioritate pe acela dintre beligeranți care n-a avut ocazia să învețe în pruncie țigănește. Căci la noi, unde polemica se confundă cu pamphletul, unei țigăncuțe din cartierul Oborului nu-i lipsesc decît două clase primare — ca să poată trece „cel mai viguros polemist român”...

A doua zi l-am invitat din nou pe Stănciuc să-i spun o poezie „făcută de mine”.

— Ce-mi dai ca s-o ascult? m-a întrebat el, din capul locului, privindu-mă cu oarecare neîncredere.

După cum vedeți, colegul meu, care alcătuia tot „publicul” meu din acea vreme (și profita fără jenă de această situație privilegiată) a avut atunci o idee genială, pe care statul ar putea s-o pună cu succes în practică pentru promovarea literaturii noastre poetice, ideea că numai instituind cîte un premiu pentru fiecare cititor de poezie romînească modernă, s-ar mai putea să crezi un public care s-o înghită...

I-am promis lui Stănciuc doi nasturi și o peniță. Ispitit de mirajul acestor obiecte de preț, el a uitat de pățania din ajun și s-a

voit să-mi asculte opera. A ascultat-o însă distrat, cu ochii pe pături și frămîntînd din picioare. Dar cînd am isprăvit, n-a zis nimic. A întins doar mina și a așteptat, în tăcere, ca un om care și-a îndeplinit conștiințios toate obligațiile, să-i dau ceea ce i-am promis...

I-am dat. Nu mai încapă îndoială că i-am dat. Se vede însă că i-am dat o porție dublă de rîndul ăsta, căci bietul băiat a plecat urlînd și țînîndu-se cu amîndouă mîinile de partea care, la băieții mici, este de obicei cea mai maltrată.

Dar un poet, ca să poată dormi liniștit, are nevoie de admirație din partea semenilor lui — măcar a unuia singur. Așa a lăsat natura. Dar mie îmi cășunase pe Stănciuc (nu știu din ce pricină). Mă înverșunasem asupra lui; aveam nevoie să mă admire el, nu altul. Nu m-aș fi mulțumit cu altul, să mi-l fi dat poleit în aur... Și se vede că pe vremea aceea eram grozav de fecund, căci, peste cîteva zile, iar l-am tras pe amicul meu de mîneacă și l-am imbiat după colțul școlii, fără să mai aștept deznodămîntul...

Întîmplarea aceasta, petrecută chiar la începutul carierei mele, m-a descurajat și m-a scirbit pentru multă vreme de literatură.

.....

.....

G. TOPÎRCEANU

Dar dacă vine vorba despre el,
Din gura-i largă iese-un porumbel

Și dintr-o dată, nu știu cum se face
Că se pitește-ntre urechi... și tace!

I-am dat adesea cite-un ghiont să zică
Și de-un păcat al său, la o adică,

Dar m-a privit c-un ochi de gheață, care
Ținea, în mod cădît, să mă omoare.

Și-a miriit succint și „analitic”:

— Pardon! Sînt „critic”, nu... „auto-critic”!

„Ce-i criticul? E un îns ce s-a născut
Spre-a critica ce alții au făcut”.

(Sau, cel puțin, din cite mi se pare,
Așa gîndește criticul Cutare!)

S-analizăm problema-n chip mai logic,
Uzînd de argumentul filologic:

Cuvîntul „critic”, în dicționare,
Derivă de la „critică” se pare,

Adică dintr-un substantiv abstract

Ce n-are formă clară, mai exact!

Dar la amicul (am dovezi recente!)
Abstractu-mbracă forme... contondente

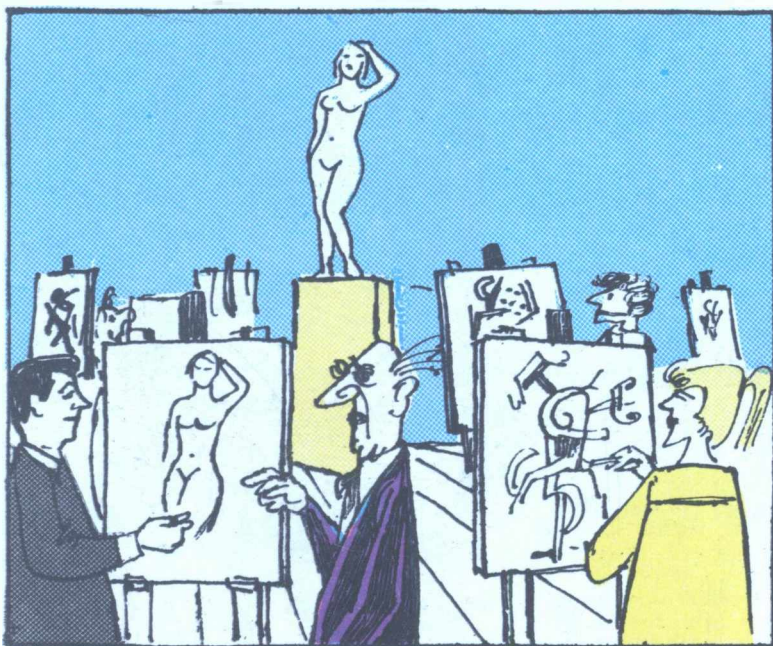
Pe care scriitorul, pasămite,
Le simte uneori, pe negîndite.

S-a nărdvit ilustrul personaj
Să facă-n jurul altuia tapaj

Și-i place să afirme sau să nege
După mărimi și grade, se-nșelege.

Un critic

PICTURA ABSTRACTĂ

Profesorul: — „Dumneata lucrezi din imaginație?”

Desen de I. DAVIDESCU

TRANSOCEANICE ȘI AUTENTICE

— Ai auzit? Din cauza mizeriei, Tom s-a aruncat de la fereastra locuinței sale.

— Nefericitul! Eu n-aș putea face una ca asta.

— N-ai curajul?

— Curaj am. Dar n-am locuință!

* * *

Fiul marelui bancher din San Francisco a ucis un om. Tatăl,

disperat, telefonează la cel mai mare avocat din Washington, promițând trei mii de dolari, pentru salvarea odraslei. După două ore, primește următoarea telegramă:

„O.K! Nici o grijă. Sosesc primul avion, împreună cu trei martori oculari“.

Desen de V. VASILIU

— Cum te simți?
— Mă... strînges!!!

Standard ridicat..

Lordul Walkingmoore se mai frecă o dată la ochi. Și totuși era pe hipodromul de la Epsom, și totuși în fața lui zîmbea Jim, fostul său coleg de școală, șomer cu vechime, astăzi însă îmbrăcat impecabil, cu pălărie tare, jachetă, pantaloni fantezi în dungi, fără manșete, cravată albă cu ac și binoclu la gît.

— Am onoarea să vă salut, milord.

— Jim, tu ești tu sau nu ești tu?

— Milord, sînt toate șansele ca eu să fiu eu!

— Jim, ai dreptate, totdeauna ai fost tare la matematică.

— Yes, sir!

— Jim, nu te-am mai văzut de mult.

— Asta înseamnă, milord, că n-am prea frecventat cercuri comune.

— Yes, Jim! În ultimul timp am fost la grajdurile mele din sud.

— În schimb eu n-am călcat niciodată pe la clubul înălțimii voastre!

— Jim, ce ți s-a-ntîmplat? Arăți... înfloritor!...

— Primăvara... milord...

— Jim, tu-mi ascunzi ceva!

— Yes, sir!

— Jim, ai intrat în afaceri sau ai căpătat o slujbă?

— Și una și alta, sir!

— Jim, cum se spune cînd un om dă răspunsuri în doi peri?

— Că e evaziv, milord!

— Jim, ești cam evaziv!

— Yes, sir!

— Jim, un băiat capabil ca tine nu merita să moară de foame... Am afirmat-o totdeauna!

— Ultima oară cînd v-am rugat să-mi găsiți o slujbă m-ați dat politicos afară!...

— Nu, Jim! a fost o interpretare greșită a valetului. Și unde lucrezi acum?

— La o firmă americană, sir.

— Jim, să mai spună cineva că e greu să te îmbogățești cînd lucrezi cu americani. Da Jim, așa e! Legendele nu mint, cine pune mîna pe americani pune mîna pe aur!

— Sir, dacă pun americanii mîna pe ceva, pun pe aur!

— Jim, nu te-nțeleg prea bine!

— Sir, ăsta e norocul americanilor!

— Jim, meritele tale trebuie să iasă odată la iveală.

— Yes, sir!

— Și lucrezi de mult?

— De o lună, sir!

— Jim, dar trebuie să ai un venit de nabab ca să te-mbraci într-o lună așa! Ce înfățișare!

— Stofa e într-adevăr bună, sir!

— Și tăietura, Jim!

— Vă recomand firma Mac Pik 32, avenue Europa, cu și fără materialul înălțimii voastre. Orice: costume de călărie, curse, week-end, seară, serate, dimineața, recepție, club, golf, crichet.

— Jim, scrie-mi asta pe o hîrtie să spun și eu ca să nu uit.

— Yes, sir.

— Mulțumesc, Jim!

— Good bye, sir!

— Good bye, Jim!

Jim s-a întors pe călcie. Pe spatelui lui, într-un trapez alb, era brodat cu litere colorate: „Mac Pik îmbracă șic, 32 avenue Europa“.

În seara aceea Jim, îmbrăcîndu-și zdrențele proprii, a încasat și un supliment (5 și-lingi): omul-reclamă al firmei Mac Pik fusese văzut vorbind cu lordul X. Fotografia a fost reprodușă în ziarele de dimineață!

CONSTANTIN OTTESCU

ÎN OCCIDENT

PUNCTE DE VEDERE

— Ce faci dragă, nu te scoli?
— Ba da, dar nu știu cu ce să mă îmbrac!

Desen de CIK DAMADIAN

— Aici, domnilor, sufrageria și alături dormitorul și camera de baie...

AGENȚIA DE ȘTIRI „URZICA” COMUNICĂ

HALSFROFF (Franța). — O catastrofă fu cît p-aci să se întâmple în micuțul orașel de la granița franco-germană: cît p-aci să se dărîme cazarma în capul soldaților. Dar comandamentul a proptit-o și a zis: „Decît să se dărîme e mai rentabil s-o vindem pentru demolare”. Zis și făcut.

Cazarma proptită a cumpărat-o uzina Bouzonville. Și-au zis cei de la uzină: „Decît s-o dărîmăm, e mai rentabil s-o... închiriem”. Și au închiriat-o, cameră cu cameră, muncitorilor din uzină, care de-alt-

fel au fost avertizați să se mute urgent. De ce urgent? Păi, pînă nu se dărîmă...

BRUXELLES. — Ziarele belgiene anunță că Comandamentul militar american în Europa și-a pus în cap să facă economii. Firește, nu reduce din armament. Deocamdată, reduce... orchestra armatei. Cînd o înființase, generalul Bruce C. Clarke arăta: „Este necesară această orchestră, pentru ca publicul european să înțeleagă că soldatul american poate să fie fin și cult”. Acum, probabil, nu mai e nevoie ca publicul să mai înțeleagă acest lucru. Se observă și așa că publicul s-a săturat de orchestra americană. Cum de nu se observă că s-a săturat și de americani??

SEUL. — În prezent, în Coreea de Sud, 1.500.000 locuitori din principalele orașe sînt amenințați să moară de foame, pentru că în țară se fabrică prea puțin praf de lapte și prea mult praf de pușcă. Ce e drept, din cînd în cînd speranțele oamenilor mai sînt stimulate de toba ajutoarelor americane. Dar în ce privește populația, se alege numai cu... praf de pe tobă...

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

I dragă, nu te scoli? dar nu știu cu ce să mă îmbrac!

SE VORBEȘTE CĂ POSTUL „EUROPA LIBERĂ” VA INTRODUCE O EMISIUNE PENTRU GOSPODINE, ÎN CARE SE VOR DIFUZA REȚETE DE PRĂJITURI DIFERITE. SPRE DEOSEBIRE DE CELELALTE EMISIUNI, LA CARE SE DIFUZEAZĂ NUMAI BOGOȘI!

În S. U. A.

Acolo unde au pătruns comics-urile

Fotomontaj de A. DRAGOMIRESCU

Fel de fel, toate la fel

(afară de unele, care sînt altfel)

Repetiție generală la adăpost

Simfonia Dum-Dum

O sută de americani au stat de curînd 15 zile încluiți experimental într-unul din faimoasele „adăposturi antiatomice”, după care au fost scoși afară, constatîndu-se de medici că „au rezistat cu succes”. De altfel, cu același succes au rezistat și cei de afară, întrucît „pericolul” era, bineînțeles, fictiv. Totuși, adăpostul s-a recepționat ca bun, iar publicul a primit vestea liniștitoare că în caz de război atomic are unde locui. Ceea ce pe mulți nu i-a liniștit deloc pentru că ei nu se întrebă unde vor locui în caz de război. Ei se întrebă în ce locuință vor dormi diseară, că se cer niște chirii în S.U.A., mamă-mamă!...

În celebra sală de concerte „Royal Albert Hall” din Londra s-a executat de curînd o simfonie de Beethoven în interpretarea orchestrei simfonice și a 24 pușcași din regimentul „Wellington”. Pușcașii aveau sarcina să „puncteze” muzica, ici-colo, cu cîte o salvă de cartușe oarbe. În total, așa cum arată ziarul „l'Humanité”, simfonia a fost „punctată” cu 288 de focuri. Cu aceasta, concertul a luat sfîrșit, iar unii critici muzicali au rămas încîntați.

Explicația: s-a cîntat cu foc. Noroc că au fost gloanțele oarbe, că surzi au rămas ascultătorii.

DIALOG DESPRE SĂPUN

— Tovarășe, nu te superi că te întreb, mata te-ai urcat în tren la Mărășești! Ești chiar din Mărășești?

— Da, tovarășe...
— O, ce bine... Cu serviciul tot în Mărășești, nu?

— Da, lucrez la fabrica chimică „Mărășești”.

— Daa? Bravo! Va să zică stai la Mărășești, lucrezi la fabrica Mărășești, dacă fumezi cumva Mărășești, ia o țigară!...

— Mulțumesc! Aveți cumva un foc?

— Da, dar să nu te superi, n-am chibrituri Mărășești!

— Văd că dumneata ești foarte bine dispus...

— Sînt! Mă bucur că te-am întîlnit! Ești tocmai omul de care aveam nevoie...

— Aveai nevoie de mine?

— Mare! Ce fabricați dumneavoastră la fabrica asta chimică?

— Grăsime de oase, de piele și altele...

— Și ce se face cu astea?

— Printre altele, săpun! Livrăm grăsimi de oase fabricilor de săpun...

— Oo, noroc că mi-am amintit! E timpul să luăm o gustare! Vrei un sandviș?

— Cu ce?

— Cu săpun!...

— Cu să... fii serios, tovarășe!

— Nu glumesc, fratel! Ia de aici și gustă! Să vezi ce clăbuc face...

— Să mînc un sandviș cu săpun?

— Da!

— Ascultă, eu trag semnalul de alarmă!

— Ce, ești copil?... N-ai mînc

cat asemenea bunătate de cînd ești... Ia...

— Nu iau, că mă curăț...

— Păi asta-i și menirea săpunului. Să te curețe...

— Pe mîini, nu definitiv...

— Nu pățești nimic! E săpun bun, produs de fabrica „Gheorghe Doja” din Timișoara... Uite, ia un sandviș cu săpun de toaletă!

Ori vrei de rufe?...
— Tovarășe, mata mînci de mult săpun?

— Nu, ăsta-i primul sandviș...

— Atunci din ce ți s-a tras?

— N-am nimic! Și e foarte bun!

— Păi ăsta-i făcut cu grăsimi de oase de la noi! Mînci grăsimi de oase cu chimicale!

— Nu e cu de oasel!

— Dar cu ce e?

— Cu untură!... Fabrica „Gheorghe Doja”...

— Cu untură? Habar n-ai de fabricarea săpunului! Se face cu grăsimi de oase, nu cu untură.

— De ce?

— De vacă...

— De ce nu se face cu untură?

— Fiindcă e mai scumpă decît grăsimile de oase și urcă prețul de cost...

— Aha! Și cu untura ce se face?

— Păi untura e comestibilă! Nu-i păcat s-o bagi în săpun?

— Uite că cei de la Timișoara o pun în săpun!... Vrei o felie?... Parfumată! Ia uite: liliac!...

Ori vrei un sandviș cu iasomie?

— Mulțumesc, eu am mîncat acasă... Dar ia spune, le convine ăstora de la Timișoara să facă săpunul cu untură?

— Nu...

— Atunci de ce-l fac?

— Că n-au grăsimi de oase!

— Dar ce au?

— Au contract!

— Ce contract?

— Au contract cu voi, de la Mărășești, să le livrați grăsimi de oase...

— Păi atunci?

— Ce, păi atunci? Poți dumneata să-i înveți cum să fabrică săpun cu grăsimi de contract?

— Grăsimi de contract? Încă n-am auzit...

— Nici eu... Și nici eil... Poate voi...

— Care noi?

— De la Mărășești... Ia o felie...

— Ascultă, eu tot trag semnalul de alarmă... Ai mîncat pînă acum cinci sandvișuri...

— Sînt grozave...

— De ce nu mergi mata la doctor?

— Am fost!

— Și ce ți-a spus?

— Frate, zice, dacă nu-ți strică, mîncă, mai ales că-i cu untură... Numai, zice, vezi să bei apă caldă după aia...

— Noroc că nu ești furios...

— Ba sînt...

— Aoleu...

— Da! Sînt furios pe voi ăștia de la Mărășești că aveți contract cu cei de la Timișoara să le livrați grăsimi de oase...

— Vezi că tot ai ceva? De ce să fii furios că noi avem contract cu ei?

— Nu-s furios că aveți contract. Sînt furios că nu le livrați. Și de aceea ei folosesc untura care e mai scumpă și li se urcă prețul de cost...

— Ascultă, am impresia că nu ești chiar atît de anormal...

— Eu sînt normal... Anormal e să nu-ți respecti contractul și să le urci lor prețul de cost...

— Am impresia că ești chiar sănătos tun!...

— Sînt... Iei un sandviș?

— Iar începi?...
— Ia, că-i Penteleu...

— Săpun Penteleu...

— Cașcaval!... Și unt!...

— Cum, nu era săpun?

— Tot n-ai înțeles?

— Hm... da... Dă-mi și mie un sandviș...

— Nu mai am...

— Nimic?

— Nimic... Dar dacă vrei... un săpun...

— Gata, am înțeles! Lasă-mă în pace... Și eu care voiam să trag semnalul de alarmă...

— Lasă că l-am tras eu...

— Cînd? Cum? Păi aude mecanicul și oprește trenul!

— Nul! O să se audă la Mărășești și o să pornească livrările!

SORIN RĂȘCANU

Desen de N. CLAUDIU

— Îl fac eu pe „ciubucarul” ăsta să mă servească!!

— Cum?

— Îi dau ceva.

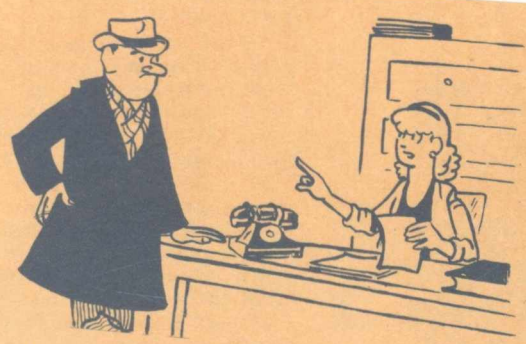
Domnu

„Bună ziua, îmi pare bine c-ați venit la onomastica mea, nu vă întreb ce cadouri mi-ați adus, fiindcă mama mi-a spus că dacă aveți puțin obraz n-o să veniți cu mina goală. Da'mulți ați mai venit! Pe mata cum te cheamă, tanti? Nu pe dumneata, pe astă-laltă, urtă. Nu, dumneata nu ești urtă, dumneata ești grasă. Bună ziua, unchiule Tase, să trăiești 100 de ani împreună cu tanti Aglaia, mata tanti Aglaia să trăiești 100 de ani împreună cu unchiul Tase și unchiul Tase să trăiască 100 de ani cu tanti Muchi, blonda aia de lîngă noi. De ce te-ai îngălbenit, tanti Aglaia?... N-ai nici o grijă, e tare frumoasă tanti Muchi. Dacă era urtă, îți spuneam eu să nu-l lași pe unchiul Tase cu ea; putea să meargă cu tine. Tanti Eleonora, ce mai faci? Eu, mersi,

bine, ca băieții. Toată ziua singur, cu treburi. Seara mă culc tîrziu, c-aștept pe bătrîni să vină. Tata — cu prietenii la pescuit, la table, la meci, mama — la croitoreasă, la coafor... Îi las să meargă singuri, am încredere în ei. Numai că nu prea am vreme să le fac educație, fiindcă nu-i prind lîngă mine. Tanti Eleonora, acuși începe dansul... Nu-i nevoie de picup, vine pisica să cînte... Cîntă ea, că am uns cu frișcă banda de magnetofon și i-am dat-o s-o mîncine... O să cînte... Îi pun coada la priză... De ce să nu intre în priză? A intrat și șnurul de la perdea. Dacă nu intră la priză, o pun la aragaz... Am încercat eu cordonul dumitale de la rochia cea nouă. Știi ce bine a făcut contactul? Nici nu se mai cunoaște că e cordon. Parcă e cablu de

- Mi lipsesc cei 7 ani de acasă
- Deștept ești! Are numai 6 și jumătate.

- Am ceva la contabilitate!
- Dar la cap ce aveți? Văd că stați cu pălăria...

- Ei, ce faci acolo, barezi leșirea!
- Să fim politicoși, tovarășe: să treacă întâi femeile.

Desene de FRED GHENĂDESCU

Frunza

de S.M. RUSU

*Înalt, pe zarea diafană,
De zeci de ani își proiecta
De la tulpină la coroană
Stejarul, măreția sa.*

*Și vîntul inceptu s-o poarte
Spre soarele de vis și jar
Tot mai departe, mai departe
De ramul vechiului stejar.*

*O frunză doar, nemulțumită
De-a sta pe crengi nu prea înalte,
(Nevrînd să fie socotită)
Prea „cot la cot” cu celelalte),*

*De osteneală biruit
De-atîta zbor și-atît ocol,
Vîntul se-opri într-un sfîrșit
Iar frunza, lin, căzu pe sol.*

*S-a rupt de trunchiul plin de sevă,
Pornindu-se pe „mari isprăvi”,
În vînt crezînd că se „relează”
Cu dor de-a fi suită-n slăvi.*

*Cînd de tulpină te desprinzi
Și singur, zbori cu nasu-n vînt,
Oricît încerci, oricît colinzi,
Ajungi — ca frunza — la pămînt.*

DANDANAUA CU BASMAUA

De mult nu mai îmi spusese nevastă-mea „îngerășule”. Mi-am dat deci seama că seraficul superlativ trebuie să fie în legătură cu vreo doleanță pămîntească.

mi-aduc aminte dacă Holofern își cucerise iubita c-o basma, dar m-am gîndit că, probabil, o dată cu livrarea mărfurilor către beneficiari, I.C.R.T.I. Craiova dă și unele sugestii către O.C.-L.-urile respective de felul cum trebuie recomandate unele mărfuri. Așa că vînzătorul îmi oferă o basma... albastră.

— Care-i obiectivul? o-ntreb eu pregătit pentru orice calamitate.

— Păi spuneți c-aveți un stoc apreciabil!

— Ei! zîmbește ea tandru — aș vrea să-ți intru în suflet... — Mi-ai intrat tu mai de mult — acum intră-n subiect: pantofi, ciorapi?

— Într-adevăr, zice acesta, dar tot stocul e apreciabil de albastru! Începușem să văd negru. Pînă la urmă aflu care-i basmul cu basmaua:

— Nu, îngerășule! O băsmăluță! Da' te rog un lucru: ia-mi orice culoare vrei tu, afară de albastru, că nu mă aranjează din profil! (A vrut să se refere la depășirea de vîrstă, da' s-a exprimat mai plastic).

La sfîrșitul anului 1961, I.C.R.T.I. Craiova se găsea în restanță cu mai multe comenzi neonorate în termen către O.C.L. Mixt Tg. Jiu. Ca să se „descurce”, I.C.R.T.I. expediază în ultima zi a anului un transport masiv de mărfuri în contul trimestrului expirat — printre care 7000 metri finet roz și 8000 basmale, toate de culoare albastră.

Tg. Jiu are magazine bine asortate și vînzători amabili.

— Acum înțelegeți? Îmi spune vînzătorul.

— Aș vrea să iau ceva pentru nevastă-mea! zic eu intrînd în primul magazin. Dar cum ea are o mică pretenție...

— Înțeleg... că-i de neînțeles. Dar dacă I.C.R.T.I. s-a descurcat față de dumneavoastră, cum mă descurc eu față de nevastă-mea?

— Înțeleg! mă-nterupe vînzătorul curtenitor. Hamurabi îi făcuse Semiramidei dita-mai grădinile suspendate și ea tot mai avea pretenții!

— Păi, cam între două vîrste: una care nu se-ntreabă și alta care nu se știe niciodată.

— Ei, a mea nu-i chiar atît de pretențioasă. Că grădină avem noi în spatele casei, care ne auto-servește toată vara cu ceapă, roșii și alte capitele legumicole — iar în ce privește pretenția, e doar o chestie de profil. Aveți basmale?

— Sigur. Dar dacă e, ce mă fac? Divorțez? Dă-mi un sfat cum să ies basma... albastră., Adică, vreau să spun, curată, că văd albastru?

— Peste-o mie!

— Perfect. Aș vrea o culoare adecvată la starea civilă.

— Am înțeles; cam... ce vîrstă are doamna?

— Păi, cam între două vîrste: una care nu se-ntreabă și alta care nu se știe niciodată.

— Păi, cam între două vîrste: una care nu se-ntreabă și alta care nu se știe niciodată.

VALERIU FILIMON

— Vînzătorul zice c-a înțeles și-mi oferă o basma de culoare... albastră.

— Altă culoare, vă rog.

— Alta n-avem deocamdată.

— Păi ați spus c-aveți peste-o mie!

— Peste-o mie, însă... tot stocul e de aceeași culoare!

Întru în alt magazin. Cam același dialog, cu deosebirea că amabilul vînzător nu se mai referă la Semiramida, ci la Juditha și Holofern. Acu' e drept că nu mai

Joe 1962

antena. Acum, dacă-ți pui cordonul, prinzi și Monte Carlo. Ești o tanti cu tranzistori, că zicea și tata că așa cum arăți ai putea să faci în curînd legătura cu pămîntul.

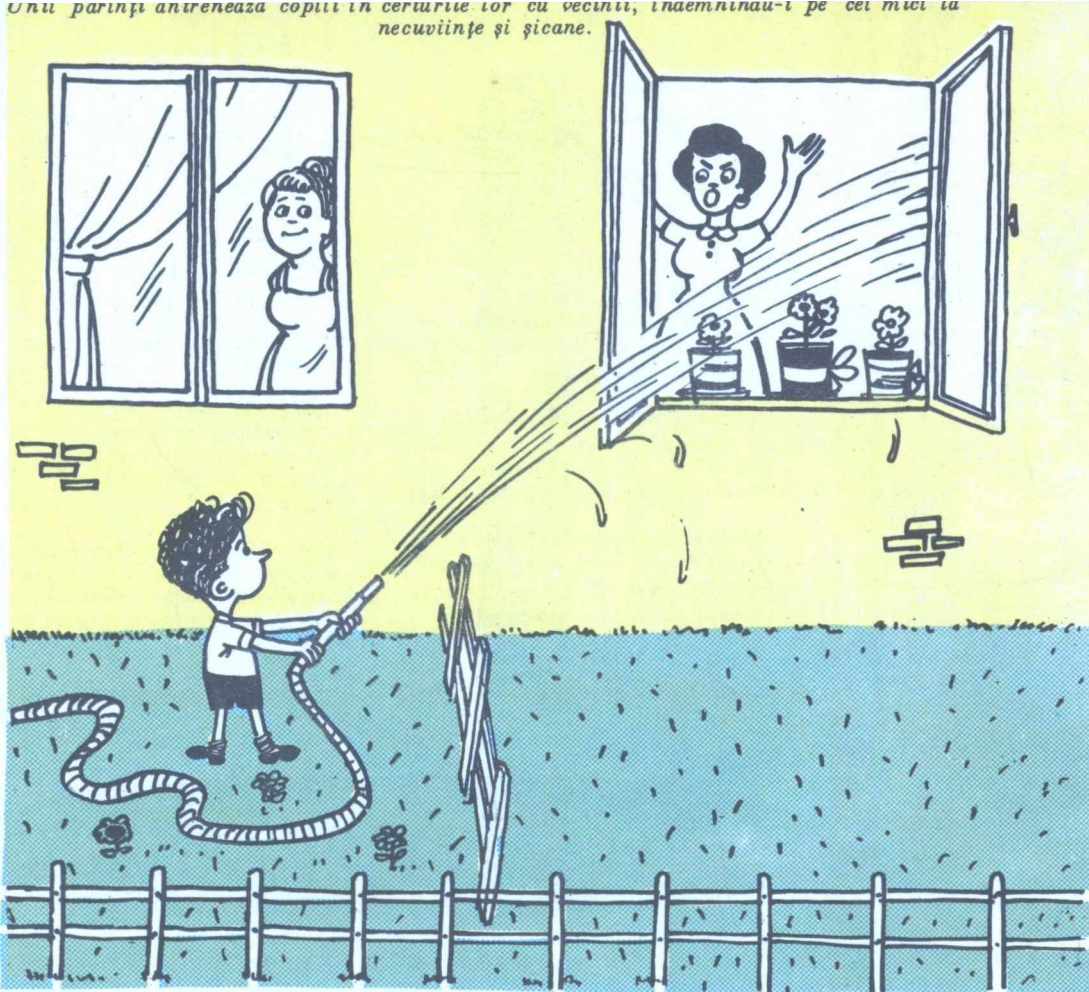
Uite-o și pe tanti Luci! Ce rochie frumoasă ai, tanti Luci! Ai luat-o de la „Solduri”? Ce să-i faci? Decît nimic... probabil n-ai ajuns tîrziu și n-ai mai găsit-o decît pe asta. Mama nu are dreptate cînd spune că ai un picior prea mare. Eu văd că amîndouă sînt la fel de mari. Tanti Luci, săptămîna trecută m-a rugat nenea Alecu să nu-ți spun că l-am văzut la o bere. L-am văzut la o țuică. Ce faci, tanti Matilda? Asta e rochie nouă? E rochie sac. De unde știi că-i sac? Păi zicea mama că te-a zărit din spate și păreai un sac cu cartofi. De ce te superi,

tanti Matilda? Știi cît am alergat noi după un sac?...

Dar dumneata de ce nu ții în sac cartofii și ții pisicile?... Da, pisicile, păi spunea mămica mea că în materie de vîrstă te-a prins cu mița-n sac...

A, uite-l și pe nenea Alexe. Nenea Alexe, eu știu de ce dumneata arăți mereu tînăr. Mi-a spus mămica. Fiindcă tanti Eleonora îți mănîncă jumătate din viață. Tanti Eleonora, de ce nu te duci dumneata la curățătoria „Luceafărul”? Cum de ce? Zicea mămica că dumneata ești pata familiei. La mulți ani și hai să facem toate neamurile o „Periniță”, dar să veniți cu solnița, că mama zice că vă iubește ca sarea-n ochi... Tare-mi place mie cînd e onomastica mea. E-așa de frumos!

I. AVIAN

— Mi-a spus mămica să stropesc și florile dv. l.!

Desen de GH. CHIRIAC

ÎNTR-O S

Mi-a spus într-o zi cineva: „Mă, bătule, tu ai uneori ceva umor, dar păcă nu scrii literar. „Cum adică: „literar? „Adică, uite, cum să-ți explic... „Suhțil, mai lucrat, mai complet... m... ce naiba, nu înțelegi?“...

„Da! Dar dacă-i numai umor bun, e bine?“ „E, dar nu rămâi!“ „Unde să rămâi?“ „Adică după ce mori, gata, te-ai dus?“ „Păi, cine nu s-a dus după ce a murit?“ „Nu mă-nțelegi! Să rămâi ca umorist, scriitor, să fii comentat, republicat, recitat!“ „Aha!“

Drept să spun, nu-mi pusesem problema asta cu rămasul, pentru că aveam o mulțime de treburi pe cap. Dar amicul mi-a băgat chestia asta în cap.

„Ascultă, zic, și dacă scriu literar să bag și ceva bancuri?“ „Desigur!“

Bun. M-am hotărât s-o iau literar. Tot mai aveam de scris un foileton despre lipsa scobitorilor. Ce mi-am zis? Dacă scrii literar despre scobitori, te-ai ars, rămâi. Și am făcut de aceea mai întâi un scurt proiect care a ieșit cam așa:

„După amiaza era pe sfârșite și soarele cobora pe cer avînd culoarea unei portocale roșietice (aici ar trebui un banc portocale din cele mici, care intră șase kilograme). Pe stradă începeau să aprindă felinarele de neon, lucrurile veștorești ai nopții ce se pregătea să cadă (a

Ilustrație de V. CRIVĂȚ

— Aha, cu unul lenș care întirzie mereu la fabrică?

— Nu! Că asta s-a mai scris.

— Atunci cu unul care întirzie mereu la birou?

— Nu, dragă! Ceva nou: la gară.

— Aha, întirzie mereu la gară? Dar ce, omul pleacă cu trenul în fiecare zi?

— Eroul meu, da! Că face naveta.

— Dragă, de ce nu scrii tu ceva nou? Ceva legat de viață? Uite, de pildă, despre bacșișul la coafor.

— Auzi, nou, legat de viață! Păi

da, că tu și-ai petrece toată viața la coafor. Subiectul ăsta cu bacșișul e fumat. Toți au scris despre el.

— Au scris despre bacșișul la frizerie, nu despre bacșișul la coafor.

— Și e foarte normal. Că bancuri cu barbă s-au mai văzut, dar bancuri cu permanent, nu!

— Va să zică nu vrei să mai scrii?

— Nu!

După două zile, găsisem iar o poantă teribilă cu Pandeale căruia i-a plecat trenul de sub nas, cînd iar mă intrerupe nevastă-mea, care tocmai se întorcea din oraș:

— Dacă nici acum nu scrii nimic despre bacșișul la coafor, poți să te lași de meserie!

— Dar poți să te lași tu de dat bacșiș, dacă nu-ți convine! Ți-am spus că subiectul cu bacșișul e uzat. Apropo! Mi-ai cumpărat țigări, cum te-am rugat?

— Nu, că banii de țigări a trebuit să-i dau bacșiș Ninei, coafeza.

— Cum adică, „a trebuit“? N-ai plătit la casă?

— Ba da. Dar are Nina sistemul ei care nu dă greș. Ți face bonul și ți dă bonierul cu totul. Tu plătești la casă și cînd vii cu bonierul înapoi...

— Dar de ce-ți dă ea bonierul?

— Păi ăsta-i sistemul ei, nu-ți spun? Dacă-ți dă numai bonul, tu plătești și poți să pleci fără să mai treci pe la ea. Dar dacă ți dă bonierul, ești obligată să treci pe la ea și să-i dai bonierul. Și cînd te privește ea drept în ochi, fără să vrei, bagi mîna drept în buzunar!

— Fii tu mai șmecheră și n-o privi în ochi...

— Nu se poate, că te fixează! — Bine dragă, și responsabilă nu vede?

— Nu! Că ea, cînd pleci, nu te privește în ochi. Pe cînd Nina are o privire pătrunzătoare și rimelată, care moaie inimile...

— Și topește banii mei de țigări! Coafează-te la o altă unitate.

— M-am coafat. Dar ai rămas fără țigări și la altă unitate.

— De ce? Tot Nina lucrează și acolo?

— Nu e Nina. Sistemul ei. Ce vrei, dragă, tot zici tu că bacșișul e... fumat!

— Ei află, dragă nevastă, să știu bine că mă las de fumat dar despre bacșiș tot nu scriu.

„Ca-n filme“

Expresia aceasta o țin minte de cînd eram un băiețel cuminte și nu mai știu anume cine m-a luat să vadă un film de cinema, Din cele ce veneau pe-atunci la noi. Cu indieni, cu gangsteri și cow-boys. „Ca-n filme“ însemna, vorbind din „Găselnița“, detaliul „de efect“ Menit s-ascundă lipsa de idei și să-ți sustragă lesne citiva lei!

Azi sint un spectator evoluat și ceea ce pe vremuri m-a frapat Mi s-ar părea, de-ar fi să mai s-adă O artă mercantilă și caducă... Nu scenele „ca-n filme“ sint acele Ce satisfac pretențiile mele Ci înțelesul ce se-ascunde-n ele, Și nu sint o excepție, știu bine, Căci mii de oameni scotesc ca mîna Dar mai există totuși cite-un ins, Băiat cu „gust“ și „cinefil convins“ Pe care-n clipa cînd l-ai întrebat De-un film pe care l-a văzut aseară (Ca „S-a furat o bombă“, bunăoară Ți-l povestește-așa, în rezumat: — Apare unul numai într-o piele Cu papion la gît și cu jartele, Apoi un monstru de uragutan Se mișcă pe afiș ca pe ecran. Mai eși-un gangster ce dansează-ntr-o C-o fată care face pe nebuna Și zău că Gopo ăsta e un cap Că pe-amîndoi îi trece prin dulap! Dar cea mai tare scenă este aia Cînd se incinge-n magazin bătaia Și toți se-ndeasă-ntr-undă ca să dea Este „Ca-n filme“, pe onoarea mea

L-am intrerupt aici pe dumnealui: — Dar de ideea filmului ce spui? — Ideea? o fi fost și din aceea, Dar eu nu merg la film să vadă ide

S. TUZLEAN

Desen de N. CLAUDIU

- Nu era mai comod dacă te abonați din vreme?

Desen de STOLARCEK

- Și spui că ești indicat pentru serviciul de noapte?
- Desigur, știți, eu mă trezesc la cel mai mic zgomot!

Desen de C. CAZACU

- Aș dori o informație...
- Peste drum, la chioșc.

CALE LUNGĂ, DRUM DE FIER...

De mic copil am simțit un soi de atracție pentru gări. Mă interesa forfota, mă amuza larma surdă care învăluie peronul, mă atrăgeau cu o neasemuită forță trenurile care plecau, trenurile care veneau... Deși, la drept vorbind, gara îți generează adesea și sentimente de melancolie.

Îmi este și acum viu în minte puternicul sentiment de melancolie care m-a cuprins când mi-am condus la gară mătușa care de cinci ani locuiește la noi. Pleca la Botoșani la o nepoată și numai pentru zece zile. Mi-amintesc cu câtă melancolie m-a condus soția la gară, când am plecat singur în concediu la mare. A plins când m-am urcat în tren. Am plins și eu. Dar nu la plecare, la sosire. Ea m-a așteptat în gară, dar în ochii ei n-am mai citit melancolia. În ochii ei am citit scrisorile pe care niște amici au avut bunăvoința să i le trimită...

Melancolii, melancolii...

Și nu numai oamenii sînt copleșiți de acest sentiment „ceferist”. Nu. Adesea, de același sentiment sînt bîntuite și vagoanele... Nostalgia drumului fără sfîrșit are o influență covârșitoare și asupra vagoanelor.

Iată, de pildă, vagonul nr. 3133688 încărcat cu ciment, s-a plimbat, timp de două săptămîni, mai mult decît se plimbă cel mai pasionat excursionist. Excursia acestui vagon a început la capul de linie al fabricii de ciment din Bicaz și urma să ia sfîrșit la gara Socola-Iași, unde cimentul trebuia să fie preluat de urgență de către șantierul fabricii de ulei „Unirea”. Numai că aici, la Iași, excursia, în loc să ia sfîrșit, a luat început.

După două zile de locație, cineva din conducerea gării s-a mirat: „Ce-i în vagonul ăsta?” „Ciment pentru Șantierul fabricii „Unirea” din Iași!” a răspuns impiegatul de serviciu. „Perfect! Atunci anunțați Pașcanii!” „Vreți să spuneți Iașii, tovarășe!” „De unde știi dumneata ce vreau să spun eu? Ce? Pașcanii e interzis de spus?” „Nu e interzis, tovarășe șef!” „Păi, dacă nu e interzis, de ce faci panică? Cum, adică, la Pașcani nu e nevoie de ciment? De ce să privim problema îngust? Patriot local ce ești! La Pașcani nu se construiește?” „Se construiește, tovarășe șef!” „Și cu ce vrei să se construiască? Cu ardei umpluți, cu sarmale?” „Nu, că revine mai scump și, dacă li se face foame zidarilor, odată-i vezi că mîncă vreo doi-trei pereți.” „Păi, vezi, n-am dreptate?” „Aveți, tovarășe șef, ce să fac, mie ca subaltern mi-a scăpat chestia cu ardeii și cu cimentul. Da' eu zic să anunțăm totuși Iașii, să-și ia în primire vagonul!” „Anunță, dar pînă atunci expediază vagonul la Pașcani, că împiedică circulația!”

A doua zi, vagonul trimis urgent din Bicaz pentru Iași a ajuns la Pașcani. În gara Pașcani, vagonul a intrat în concediu de odihnă. În răstimp, constructorii fabricii „Unirea” căutau disperăți vago-

nul: „Tovarășii, n-ați văzut cumva un vagon cu ciment?” „Vezi mata, prima la dreapta, îndată după colț!” răspundea cîte unul. Cineva a propus și cîteva proiecte de anunțuri: „Cine a luat din nebagăre de seamă un vagon cu ciment e rugat să-l predea la garderoba gării contra recompensă”, sau „Vagon cu ciment fugit de acasă, rugăm inimile caritabile să predea cimentul și să oprească vagonul întrucît nu putem continua lucrările pe șantier.”

Abia după cîteva zile, un salariat al gării își aminti: „Păi, vagonul l-am expediat la Pașcani, aici era prea mare înghesuială. Dar nu vă alarmați, telefonăm la Pașcani și pînă mîine vagonul e în Iași. Alo! Pașcanii! Ați primit un vagon cu ciment de la noi?” „L-am primit și l-am și expediat”. „Bravo! Iașii îl așteaptă. V-ați orientat bine!” „Noi ne-am orientat bine, credem însă că vagonul s-a orientat greșit!” „Cum adică, Pașcanule?” „Adică vagonul e la Bacău”. „De ce la Bacău, zăpăciturile?” „De ce la Pașcani, deșteptule?” „Te rog, fără insulte!” „Nu știam că dacă-ți spun deștept, te insult.” „Alo! Alo! Telefonează urgent Bacăului să trimită la Pașcani vagonul din Bicaz care trebuia să ajungă la Iași.”

Și așezînd istovit receptorul în furcă, funcționarul giffi: „E în regulă, tovarășe. Noroc că l-am prins la Bacău. Mai greu ar fi fost dacă ajungea la Ciulnița...”

Salariatul șantierului fabricii de ulei „Unirea” privi năuc pe interlocutor și, după ce-și mai reveni, îngînă: „Știi, nouă trebuie să ne mai sosească și un vagon cu var de la Cîmpulung. A intrat?” „Ehe-he-he, să fii dumneata sănătos, aproape că a și ieșit!” „E vorba de niște var nestîns!” „Cred că-l preluați gata stîns că varul a zăcut în ploaie pe linie moartă vreo zece zile. Așa că, profitați de ocazie și preluați chiar acum vagonul, altfel îl preluați din mers.”

Aruncîndu-și ochii pe fereastră, funcționarul gării zări afară, sus, la 50 metri înălțime, pe silozuri, mulțime de oameni. Chemă pe unul din ei și-l întrebă mirat: „Ce-i cu voi?” „Sîntem lucrători ai Șantierului fabricii „Unirea”. Am aflat de sosirea unui vagon cu cherestea încă de acum opt zile și întrucît nu ne-ați trimis nici pînă azi avizul de sosire, facem de strajă în jurul vagonului ca nu cumva să-l expediați și pe ăsta la Bacău!” „Tovarășe, izbucni funcționarul de la birou, nu permit. Nu permit ca persoane străine să se amestece în problemele de organizare a gării! De unde știi dumneata că avem de gînd să-l expediem la Bacău? Uite că n-ai ghicit. Alo! Timișoara! Timișoara!...” „Ce-aveți de gînd? Să ne expediați cherestea la Timișoara? Nu se poate! Vă implor!” „Bine! Fie! Să nu spuneți că nu ținem seama de sugestiile voastre. Uite, nu-l mai expediem la Timișoara... Alo! Alo! Gura Beliei...”

AL. VIANU

Desen de SBIERA

- ...Și atunci l-am spus:
„Nu vreau să fiu o piedică în calea nimă-nui...”

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

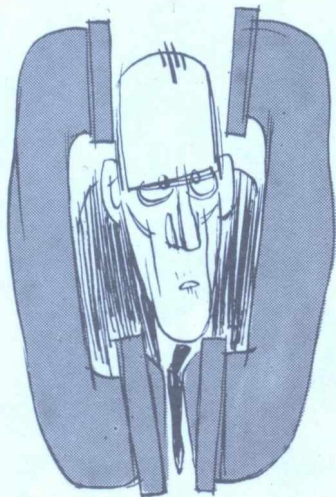

— Bine Mitică, dar costumul ți-e mic, n-ai să-l poți purta...
— Nu contează, dragă, principalul e că l-am luat de ocazie!

Desen de A. ANDRONIC

E-I CU SUBANSAMBLELE?

- Alo! Uzina Oțelul Albastru?
— Da, Oțelul Albastru!
— Aici este delegatul uzinei „Combina”! Ce ne-ați făcut, tovarășe?
— Nu v-am făcut nimic...
— Păi tocmai asta e... Ne faceți greutăți în muncă...
— Nu-i adevărat! Noi nu facem greutăți... Nu intră în profilul nostru...
— E vorba de subansamblele pentru noi.
— A, da! Astea noi le facem... Intră în profilul nostru...
— Nu știu dacă intră... dar știu precis că nu ies...
— În definitiv, ce doriți dv.?
— Vreau să întreb de ce nu respectați contractul...
— Pardon, asta-i calomnie! Noi respectăm contractele. Le ținem închise în dosare speciale...
— Asta e! Le țineți închise în loc să ne expediați subansamblele și noi nu putem să îndeplinim planul...
— Dacă-i vorba de plan apoi nici noi nu l-am îndeplinit...
— Foarte rău...
— Fără critică prin telefon, vă rog!
— Vă rog să ne expediați cât mai urgent comanda...
— Am notat
— Din cauza dv. am rămas în urmă.
— Am notat!
— Nu ne putem termina comenzile...
- Am notat!
— Notează ce vrei și cât vrei, tovarășe, însă nouă livrează-ne subansamblele la vreme...
— Imposibil!

- De ce?
— Păi dacă ne țineți de vorbă!
— Tovarășe, astea-s pretexte!
— Asta-i bună, știți dv. mai bine ca mine. Credeți că-i singurul telefon pe care-l primesc?
— Mai dau și alții?!
— Și-ncă cum!
— Bine, și-atunci cum vă descurcați?
— Notez, tovarășe, notez!

ION RUȘ

DRAGĂ URZICO

DRAGĂ URZICUȚO,

Ce-ai zice să te pomenești într-o zi c-o ilustrată reprezentând un crocodil pe malul unei ape și dedesubt: „Salutări din Madagascar”? Ai zice că editorii au fost foarte ingenioși, întrebându-l clișeu cu un crocodil cu puțină apă, pe care, schimbându-i doar denumirea, se pot edita la infinit salutări din Mozambic, din Sumatra și alte părți ale lumii pe unde trăiesc crocodilii. Ei, dar dacă figura asta să zicem c-ar merge cum ar mai merge, uite că la ilustrata de care vreau să-ți vorbesc... figura nu mai „ține”. Și totuși, Editura Meridiane încearcă să revoluționeze geografia, punând în vânzare ilustrate cu vederi din Brăila care de fapt e... Galați! Ici — adică în prim plan — o barcă, la mijloc Dunărea, iar mai în fund debarcaderul din Galați iar în colțul ilustratei: „Brăila — vedere din port”.

Să fi pornit Editura Meridiane de la premisa că din moment ce ambele orașe sînt porturi dunărene, ce mai contează dacă pui Galați și zici Brăila?

Asta-i ca și cum ai pune un cal, avînd atîrnată de gît o carte de vizită „El-Zorab”, iar dedesubt: „Salutări din Bab-el-Mandeb”!...

Viorica Zamfir

str. Fața Portului nr. 22
Brăila

DRAGĂ URZICO,

URZICO DRAGĂ,

La secția uzinajă a Uzinei „1 Mai” din Ploiești figurează și tînărul Gheorghe Paraschiv. Nu figurează însă la 7 — ora începerii programului — ci la 8, spunînd că el e „mai deștept cu 5 minute și, ca atare... trage chiulul cu 60”!

În același timp, Paraschiv refuză să execute lucrul încredințat conform graficului stabilit de maistrul Nicolae Moisescu, lucrînd numai ce vrea el, iar cînd maistrul îi atrage atenția că nu cunoaște disciplina în muncă, Paraschiv îi atrage și el atenția că nici maistrul nu cunoaște disciplina boxului și că, dacă-l mai „bate la cap” riscă să-l facă cnocaut.

Cnocaut azi, cnocaut mîine — mi se pare că Paraschiv... o caută cu lumina!

Domnica Gh.
str. Rîfov — Ploiești

URZICO,

Cu ocazia onomastice mele am cumpărat o garnitură de mobilă tip cluj. Cu aceeași ocazie am vrut să cumpăr și scaune asortate la culoare, că nu-i frumos să inviți musafiri să vadă garnitura de mobilă neagră și să stea pe scaune vernil. Dar degeaba am cerut scaune la culoare. Responsabilul magazinului mi-a explicat că fabrica din Cluj face numai garnituri fără scaune asortate la culoare și că dacă țin neapărat să am mobilier asortat, atunci să cumpăr o garnitură de bucătărie căci numai ele sînt vîndute cu două taburete asortate.

Așa că sînt acum în mare dilemă: să invit musafirii să bea cafea pe covor, sau să cumpăr o garnitură de bucătărie și s-o instalez în salon?

Culomet Maria
Of. P.T.T.R. Constanța

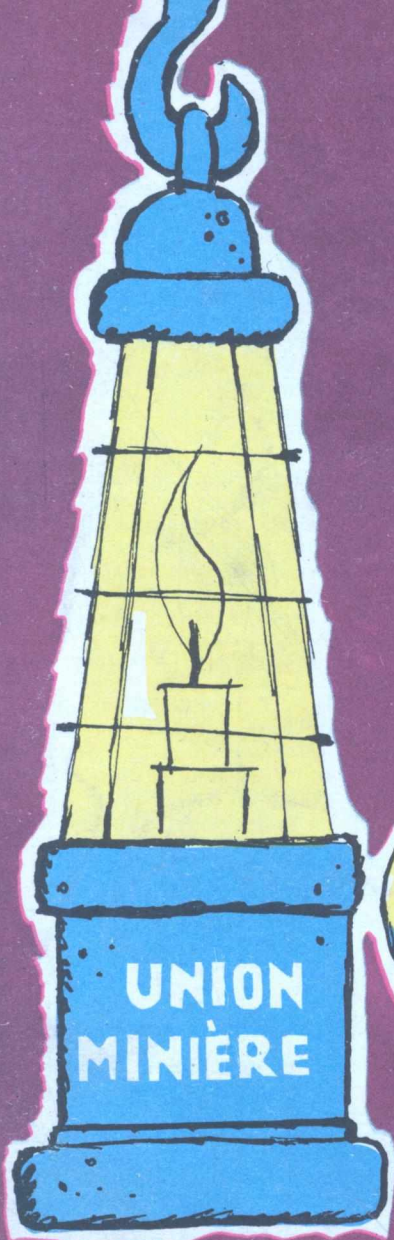
În orele libere — respectiv în cele în care ar trebui să facă ceva — inginerul Petre Leca de la întreprinderea noastră face... versuri. Îți trimitem o mostră fără valoare — ca să apreciezi la justa ei valoare poziția acestui inginer:

DE-AȘ FI ȘEF!

De-aș fi pe-un post ceva mai mare
V-ași arăta cit sint de tare
Și-aș rezolva multe probleme;
Nu toată ziua să te cheme
Unul de-un grad superior
Și să te-ntrebe muștrător:
„Tovarășe, la Cartojani
Și stațiunea Merișani,
Privirile dacă-ți întorci
Vezi parcul nostru de remorci
Și de tractoare; rog a-mi spune,
Spre a fi puse-n funcțiune,
Cînd crezi c-ai să rezolvi, măi frate,
Aceste sarcini neglijate?
Dar i-am răspuns cum se cuvine:
Mai vezi de altul că pe mine
M-ai plictisit, pe cinstea mea,
Rezolvă-le și dumneata!”

Și m-am trezit, cam arbitrar...
Sanționat disciplinar!
Ah! Inginer-șef de aș fi,
Cu Oancea altfel aș vorbil...
Directorul, ce să insist,
Susține că-s ... carierist —
Că-n loc să-mi vîd de lucru, eu
Sînt tot pe drumuri teleleu
Și umblu ca să mă transfer
Aiurea, nu ca inginer
Că pentru mine-i prea puțin,
Ci numai ca director plin.
Ah, eu director de aș fi,
Ce-aș pune eu punctul pe i —
Dar cum nu-s nici măcar adjunct...
Urzico, pune-l tu la punct!

Un grup de salariați ai întreprinderii Transporturi ateliere și baza tubulară Bascov-Arges

Eug. Taru 1962

Chombe, un om politic luminat...

Desen de EUGEN TARU

urzica